

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Handwritten signature

NISSUMSKE AARBØGER

Nissumske Aarbøger

1924

Udgivet af
N. Nissum Seminariums Elevforening
under Redaktion af
J. Søndergaard Jacobsen (06)

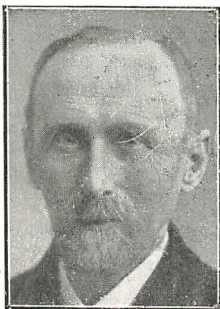
Struer.
M. Christensens Bog- og Akcidenstrykkeri.
1925

INDHOLD.

<i>N. Strøm</i> : Lidt Navnehistorie fra Nr. Nisum . . .	3
<i>Johs. Dahl (09)</i> : Et lille Blad om det kære Nissum.	13
<i>St. Steffensen (23)</i> : Vinterlæreeksamen.	18
<i>Ragnvald Præstholm (09)</i> : Fra Argentina.	23
<i>P. Degnbol (04)</i> : Notebogen.	29
<i>Jul. Søb</i> : Tekst. — <i>Chr. Møller</i> : Musik: Kantate ved 14'ernes Jubilæumssammenkomst i Saustrup Dreng hjem den 3.—4. August 1924.	30
<i>Red.</i> : Demittenderne. (Billede).	33
do. (Fortegnelse).	34
<i>Red.</i> : Af Aarets Dagbog.	38

LIDT NAVNEHISTORIE FRA NR. NISSUM.

AF
NIKOLAJ STRØM.

SOM vi alle ved fra Orddannelseslæren, kan et Sprog skaffe sig Benævnelser for nye Begreber ad tre Veje: Man giver et Ord en ny Betydning ved Siden af den gamle, man danner et nyt Ord af det forhaandenværende Ordforraad, og man tager et Ord fra et fremmed Sprog.

Hvad her er sagt, gælder ogsaa om Stednavne, og her paa Stedet har vi Eksempler paa alle tre Maader: „Borgen“ er Eksempel paa den første, Vestenly“ paa den anden; men desværre er de fleste af Navnene tydelige Eksempler paa, at man har valgt den bekvemme, meget tarvelige Udvej: at laane; og det er mest om de historiske Forhold, hvorunder dette Laan har fundet Sted, at jeg vil skrive lidt i det følgende.

Som jeg tidligere har fortalt, er den Bygning, der nu bærer Navnet Aten, den ældste af alle Bygningerne her paa Stedet; den er Spiren til det anselige Træ med de mange Grene, som nu findes her. Saa længe den stod ene, var Navnet givet; den kaldtes selvfølgelig Seminariet; for inden for dens korte Mure og under dens lave Tag fandtes alt, hvad dette Navn rummede: et Klasseværelse og femten Smaaværelser, beboede af to Lærere og sytten-atten Elever. Der fandtes ogsaa Bogsamlingen, som rummedes paa et Par Hylde i den

ene Lærers Værelse. Hvis der var noget i Retning af naturhistorisk og fysisk Samling, befandt dette sig vistnok i et Skab i Klasseværelset.

Der var altsaa intet Spørgsmaal om, hvilket Navn der skulde bruges. Men ganske anderledes blev det da i de to følgende Aar to nye Bygninger rejste sig, en paa hver Side af den gamle. I Forening blev nu de tre Bygninger kaldt Seminariet; men hvorledes skulde hver enkelt af dem betegnes? Man kunde umuligt undvære Navne. Naar der f. Eks. blev spurgt: „Hvor bor Seminarist N. N.?” var det utaaeligt at skulle bruge Udtryk som „den gamle“, „den nye“ og „den nyeste“ eller lignende. Der maatte Egennavne til. Men hvem skulde give Bygningerne disse Navne? Ja, selvfølgelig var Seminariets daværende Forstander og Ejermand, Pastor Hansen, den nærmeste dertil, og han erkendte det ogsaa ved ret jævnlig at bringe Sagen paa Bane. Der fremkom forskellige Forslag. Jeg kom da ogsaa med et, som jeg naturligvis den Dag i Dag finder udmærket; men da den nissumske Verden ikke har skønnet paa den gode Gave, jeg saaledes havde til den, agter jeg med berettiget Selvfølelse at beholde disse Navne som en Skat for mig selv. Pastor Hansen kunde imidlertid ikke bestemme sig, og da Navnene ikke kunde undværes, kom de ad anden Vej; da han ikke vilde give sine Bygnings-Børn Klæder paa, kom de, til hans store Ærgrelse, til at gaa med to Gange brugt Tøj.

Blandt de daværende Seminarister var der en Mand, som havde været paa Gjedved Seminarium, hvor nogle af Bygningerne bar Navne, der var laante fra gamle græske Byer; disse Navne blev nu overførte hertil, og det nytter saaledes ikke at nægte, at de græske Bynavne — i alt Fald de første af dem — er komne hertil fra Gjedved, hvor man selvfølgelig har laant dem fra det gamle Hellas. Da Pastor Hansen opdagede, at disse Navne blev brugte, ærgrede det ham ikke saa lidt, ikke just fordi det var græske Navne, men fordi de havde lagt Vejen hertil om ad Gjedved. Til dette Seminarium med dets stærkt grundtvigianske Præg følte Pastor Hansen sig i afgjort Modsætningsforhold, og det var ham derfor alt andet end en Fornøjelse at høre Navne derfra benyttede om hans egne Bygninger. Alligevel kunde han ikke hurtigt bestemme sig til at vælge nogle andre, som maaske kunde have fortrængt de ubehagelige ind-

førte Benævnelser, inden disse endnu var groede fast. Først langt om længe udspekulerede han nogle hebraiske Navne, som han saa lod male over Dørene med latinske Bogstaver. Men der var aldrig nogen, der brugte de nye Navne; de førte en Skintilværelse, saa længe Glasset i Ruderne over Dørene holdt, og forsvandt saa i Glemselens Flod.

Endnu et græsk Bynavn blev overført til Nissum. Den lille Samling Huse, som efterhaanden var opstaaet ved Vejen til Kongensgaard, fik Navnet Korint. Men saa standsede for lang Tid denne Tilbøjelighed til at laane Navne fra de enkelte græske Stæder, og de nye Bygninger fik danske Navne. Allerede i Pastor Hansens Tid blev der bygget en toetages Bygning ikke langt fra Vejen til Gudum. Da den kun havde fire Fag Vinduer i hver Etage og ragede ensomt op, fjernet fra andre Bygninger, gav Folkevittigheden den Navnet „Borgen“, og dette Navn kom i Grunden til at passe bedre og bedre, idet Bygningen i Tidens Løb har modtaget Tilbygning tre Gange og saaledes er bleven mere og mere anselig. Det varede heller ikke længe, inden den blev Forstanderbolig.

Det var Forstander Andreassen, som 1901 havde afløst Pastor Hansen som Forstander og Ejer af de to Skoler, der først kom til at bo i Borgen. Meget kort efter at han havde tiltraadt sin Stilling, opførte han en større Bygning med en Del Elevværelser og kaldte den Vestenly. Det viste sig altsaa, at det var muligt at finde paa gode danske Navne.

Men nu kommer jeg til et Navn, hvis Opstaaen er en historisk Begivenhed af Rang, og som i alle brave Nissummænds og -kvinders Øren har en ejendommelig festlig Klang, et Navn, som ogsaa er laant fra Europas sydøstligste Halvø, men ikke halvvejs tilfældigt og af Nød og Trang, men med velberaad Hu, og som ved sin Overførelse hertil har bragt en hidtil uanet Glans og Rigdom med sig fra sin Hjemstavn. Derfor synes jeg, det er passende at ty til Digtningens Hjælp og som Overskrift over det følgende sætte de Linier:

Og det var i Aaret nitten Hundred og fem,
at *Hellas* af Limfjordens Vande steg frem.

Det dukkede nu ikke bogstaveligt talt op af Lim-

fjorden; men det vilde lyde alt for prosaisk at sige „ved“, og vist er det, at Navnet kom ret uventet.

Forud for Hellas gaar Babylon. Der trængtes til et Navn, som kunde betegne den større, sydlige Samling Bygninger, Sydbyen, om jeg maa sige saaledes, i Mod-sætning til Nordbyen, Korint; og da den førstnævnte unægtelig har et noget forvirret Præg, saa var det paa en vis Maade ikke saa ueffent, at den fik Navnet Babylon. Hvem der har givet den det, ved jeg ikke. Om nu dette Navn skurrede i Korintfolkenes Øren, eller om der har været anden Aarsag til Splid, ved jeg ikke. Vist er det, at paa en vis Tid, formodentlig i Sommeren 1905*), førtes der Krig mellem Babylon og Korint. Hærene drog ud mod hinanden, mødtes paa Vejen og leverede hinanden Slag. Autoriteterne, Forstanderen og Lærerne, tog sig ikke af den Sag. Vi handlede efter de gyldne Ord: „Jeg er glad, jeg er udenfor“, sagde Skolemesteren, da Drengene sloges“, og jeg tror, at dette ikke blot var det mageligste, men ogsaa det fornuftigste. Hærene var betydelig mindre, end de nu vilde have været, Skydevaaben blev ikke brugt, og saa vidt jeg ved, var det værste, der skete, at en og anden Trøjelomme blev gjort lidt større, og at en Del Krigere kom ned i Grøften. Men da vi dengang som nu havde et velvilligt Sogneraad, var det ikke livsfarligt at falde i Grøften.

Midt under denne Krig eller noget efter den, stod der en skønne Dag i „Dæmring“ en lille Artikel af Pastor Sørensen, som dengang var Lærer ved Seminariet. Han nedlagde en bestemt Indsigelse mod Brugen af Navnet „Babylon“ ved et kristeligt Seminarium, fordi det Navn altid i Bibelen bruges som Betegnelse for den ugudelige Verdensstad, Hovedstaden i Guds Fjenders Rige. Denne Indsigelse gjorde straks sin Virkning; man skammede sig over at have brugt det stygge Navn, og der skete Opfordring til at foreslaa et nyt. Da var det, at daværende Seminarist Axel Bjerre foreslog Navnet Hellas under Henvisning til, at vi allerede havde flere græske Stednavne her, og til alt det ædle og skønne, Navnet rummede. Neppe var dette Navn foreslaaet, før det blev modtaget med Jubel, og Glæden syntes at være fælles for alle.

En var der dog, som dette ikke gjaldt, og jeg maa tilstaa, at det var mig. Ja, det gik saa vidt, at jeg sagde

*) 20. Maj 1904.

til mig selv: „Men er Bjerre da tosset, og er alle Folk blinde? Det, vi trænger til, er jo et Navn, som kunde betegne Sydbyen i *Modsætning til Nordbyen*, og saa vælger man et, som nødvendigvis maa omfatte dem begge. Noget mere meningsløst kan da ikke tænkes!“ Jeg vogtede mig imidlertid for at sige noget; thi hvorfor skulde jeg hindre Seminaristerne i at nyde denne uskyldige Fornøjelse? Og vel var det, at der ikke blev lagt Hindringer i Vejen for Indførelsen af Navnet Hellas, thi dette har kastet en Lysglans over Seminariet, om hvis Styrke og Herlighed man intet kunde have anet, dengang det opstod. Skønt alle godt nok ved, at det er en Spøg at sammenligne vort tarvelige Seminarium med det straalende Hellas, og skønt denne Bevidsthed godt nok har givet sig til Kende i hvad der er talt og skrevet om Forbindelsen mellem de to Steder, saa kan det alligevel ikke nægtes, at noget af Glansen fra det gamle Hellas, Aandslivets, Idrætslivets og Kunstens straalende Hjem, er kommen til at hvile over Stedet her. Ganske vist er den usynlig for fremmede; men den Ungdomslivets og Kammeratskabets Poesi, som hviler over Seminariet for de fleste af dem, der har tilbragt tre eller fire af deres bedste Ungdomsaar her, er i Tidens Løb paa en underlig Maade bleven knyttet til Navnene Hellas og Hellenere, og den har faaet sit kraftigste Udtryk i Sangen „Nær ved Sø og friske Vinde“, hvis kække Melodi med Navnet „Høllensk Fanemarch“ fryder vort Hjerte og giver vor Sjæl Vinger, saa ofte den bruser igennem Gymnastiksalen eller toner ude i det fri.

For Resten kan det ikke nægtes, at der savnes et Navn paa Sydbyen i *Modsætning til Korint*. Det ses f. Eks. af Meddelelserne i „Dæmring“, hvor der staar om Fodboldkampe „Seminariet contra Korint“. I sin Nød har man givet Ordet „Seminariet“ en ny Betydning.

At Udslettelsen af Navnet Babylon og Indførelsen af Navnet Hellas betragtedes som en Begivenhed af mærkelig Betydning, fik man at se, da det ansaas for nødvendigt at holde en Fest i den Anledning, og endnu mere, da denne Fest blev gentaget en Række af Aar. Mærkeligt nok fik Festen ikke noget græsk Navn, men paa Grund af, at den blev holdt i Begyndelsen af November, kom den til at bære Navnet Mortensfest. Hovedpunktet i den første Mortensfest kom, da Pastor Sø-

rensen, idet han udtalte nogle faa, kraftige Ord, fjernede en lysende Indskrift, hvor Navnet Babylon stod tegnet med stærkt vaklende og hældende Bogstaver, hvorefter Bjerre ved at trække i en Snor fik et lysende „Hellas“ til at træde frem. Der blev desuden holdt to Taler, en af Lærer Maarbjerg og en af mig. Den sidste gik, som rimeligt var, ud paa at vise, hvilken mærkværdig og tydelig Overensstemmelse der var imellem det gamle Hellas og Nissum Seminarium. Denne Paavisning var ikke særlig vanskelig; thi hvad man selv har lagt i en Skuffe, er det ikke vanskeligt at finde der igen.

I Aaret 1911 blev der opført en stor Bygning med fem Klasseværelser, og siden den Tid har det allermedste af Undervisningen foregaaet der. Det er uimodsige- lig den største og anseligste af alle Bygningerne her; men den har ikke noget Navn. I Begyndelsen blev den i Regelen kaldt den ny Seminariebygning; men den Be- nævnelse har længe været umulig, og den maa derfor hjælpe sig med at hedde Seminariet, i særlig Betydning; men dette er en tarvelig Udvej, og det vilde være rart, om der kunde fremkomme et godt Navn. Engang blev der gjort et svagt Forsøg paa at overføre Navnet Bor- gen til den Bygning og kalde Forstanderboligen Ro- senborg; men det Forsøg mislykkedes.

Endelig har Tilbøjeligheden til at anvende græske Navne skudt et nyt Skud i Løbet af Skoleaaret 1923—24. Da Seminariet havde overtaget den gamle Højskole- bygning, blev der udsat en Præmie for et Forslag om et Navn til dette Hus, og ikke mindre end tre Semina- rister foreslog Navnet Akropolis, hvilket blev antaget. Jeg havde haabet, at man denne Gang vilde have holdt sig til Dansk og valgt „Østenly“ eller „Gammelgaard“ eller lignende, og skønt jeg indrømmer, at naar jeg har kunnet finde mig i at høre Navnet Aten anvendt om den ene gamle Bygning, burde jeg ogsaa være tilfreds med at høre den anden gamle Bygning kaldt Akropo- lis; men jeg maa tilstaa, at jeg endnu har ondt ved at døde dette, og at det i Begyndelsen vendte sig i mig, hvergang jeg hørte det ske. Men Sagen er, at for mig staar Akropolis som Indbegrebet af det dejligste, der er frembragt af Menneskehaand, som et Sted, hvor Byg- nings- og Billedhuggerkunsten i sin Tid havde fremtryl- let noget saa uforlignelig smukt, ædelt og ophøjet, at det mildest talt forekommer mig alt for dristigt at give

dette Navn til en Bygning, som kan være en meget brugbar og skikkelig gammel Kasse, men som har overmaade lidt at gøre med det skønne og ophøjede. Jeg vil prøve, som Slutning paa denne lille Opsats, saa godt jeg kan, at give en lille Skildring af hvad Atens Akropolis var i Byens Velmagtsdage.

Naar en Købmand fra Aten kom sejlene hen over det ægæiske Hav og nærmede sig Hjemmet, glædede han sig ikke alene, fordi han lykkelig havde tilendebragt sin Handelsrejse og var sluppen godt over det farefulde Hav, hvor baade Storme og Sørøvere kunde true; men det var ham ogsaa en Fryd at tænke paa, at hvor meget mærkeligt og storslaaet han end havde set i fremmede Lande — noget skønnere end det, hans egen Fædreneby rummede, fandtes der ikke paa Jorden. Hans Blik traf først Atens Havnestad, Piræus, med dens gode Havn, hvor bl. a. de mange treradaarede Krigsskibe, Grundlaget for Atens Vælde, havde deres Leje. Saa fulgte det de lange Fæstningsmure, der forbandt Piræus med Aten og sikrede Byens Forbindelse med Havet; derpaa traf det Byens Mure og de Dele af Staden, som kunde ses over disse, og endelig saa Købmanden og hans Folk Atens Højborg, Akropolis, hæve sig 70 Meter over den øvrige By, og deroppe saas i det fjerne de stolte Marmortempler og Atenes mægtige fritstaaende Billedstøtte, hvis Lansespids blinkede i Solen og sendte en Hilsen ud til de hjemvendende Søfarere.

Atenerne var et letsindigt Folkefærd; men det er dog troligt, at naar en Borger fra Aten stod oppe paa Akropolis, da fyldtes hans Sjæl af en egen højtidelig Følelse og af en dyb Skønhedsglæde. Akropolis, Byens gamle Borg, var nu dens Hovedhelligdom, hvor de vigtigste Templer laa, og man havde gennem en Række af Aar ofret mægtige Summer paa at gøre det til en værdig Bolig for Guderne. Just ved den Tid stod den græske Bygningskunst og Billedhuggerkunst i sin fejreste Blomstring, og Staten havde taget Kunsten i sin Tjeneste for at faa Helligdommen smykket saa rigt som muligt, men sikkert ogsaa for at Atens Borgere skulde kunne frydes ved Kunstens Frembringelser og faa tilfredsstillet den Skønhedssans, som Hellenerne ejede i saa vidunderlig en Grad. Heller ikke havde man noget imod, at det skulde spørges, saa vidt som der fandtes hellenske Byer

spredte omkring ved Middelhavets Kyster, at det var inden for Athens Mure, man skulde søge Verdens ypperste Kunstværker.

Allerede Indgangen til Akropolis, Propylæerne, stemte Sindet festligt. Det var en tempellignende Bygning, mellem hvis Søjler der var Adgang til det indre af Helligdommen. Naar man saa stod oppe paa Akropolis og saa mod Sydvest, gled Øjet hen over Aten og Piræus, ud over Havet, Athens Ven og Beskytter, det dejlige Middelhav, om hvis Farve vi dog maaske kan danne os en Forestilling, naar vi tænker paa Nissum Bredning paa en af de klareste Solskinsdage. I Havet løftede sig Øerne Salarius og Ægina, og længere borte saa man Kysterne af Peloponnes. Det har dog neppe i særlig Grad været denne Udsigt, der har draget en Atener op til Akropolis. Borgen var for ham først og fremmest Gudernes Bolig, det hellige Sted, smykket til Ære for Stadens Skytsguder, fremfor alle for deres særlige Beskytter, Gudinden Pallas Atene. Der fandtes paa Akropolis to mægtige fritstaaende Billedstøtter af Atene, og der laa flere Templer; men Hovedhelligdommen var denne Gudindes Tempel, Partenon. Det var bygget af Marmor og bestod, som de græske Templer plejede, af en indre, aflang-firkantet Tempelcelle, og uden om denne, paa alle fire Sider, en Række af Søjler. Øverst kom Taget, der skraanede svagt og var baaret af et Slags Bjælkeværk af Marmor, der altsaa dannede Bindeled imellem Søjlerne og Taget. Randen af Gavlen var stærkt fremspringende, medens Baggrundsfladen var tilbagetrukken. Derved blev der Plads til at anbringe en Gruppe Billedstøtter i Gavlen. Bygningen var imponerende, den var 70 m lang, og Søjlerne var en Snes Meter høje; men her, lige saa lidt som ellers, var det Hellenernes Ønske at virke ved det overdrevent mægtige, som Østerlændingene gjorde det. Nej, det, som gør en græsk Bygning, og ganske særlig Partenon saa skøn, er noget ganske andet. Det er for det første det, at hver lille Enkelthed er behandlet overordentlig omhyggeligt, og saa det, at alle de enkelte Dele: Bygningens Højde, Længde og Bredde, Søjlernes Afstand, Gavlenes Form, Billedstøtternes Højde og Anbringelse og meget andet, er paa det nøjeste i Overensstemmelse med hverandre og tilfredsstillende den mest udviklede Skønhedssans, saa at der over hele den mægtige Bygning og alle dens

fine Enkeltheder hviler en Harmoni, der paa een Gang bringer Sindet til at bøje sig i dyb Beundring og løfter det i festlig Glæde.

Det vilde kun virke trættende, om jeg vilde gaa i det enkelte med Beskrivelsen; kun to Ting vil jeg endnu gøre opmærksom paa. Billedhuggerkunsten var i langt højere Grad bragt i Anvendelse ved Templets Udsmykning, end det fremgaar af hvad der nylig er sagt. Saaledes var der en Fremstilling i ophøjet Arbejde, af samme Slags som f. Eks. Thorvaldsens „Aleksandertogget“, langs hele Ydervæggen af Tempelcellen, altsaa indenfor Søjlerækkerne. Den gengav Oprintr fra Athens største religiøse Højtid, Pantatenæerfesten; man ser f. Eks. et langt Tog af Ryttere ordne sig og ride frem, og der er over det hele en Mangfoldighed og et Liv, som forbavser alle, der ser de Brudstykker, der endnu er bevarede.

Men det var ikke nok med, at Billedhuggerkunsten var taget i Bygningskunstens Tjeneste. For yderligere at forhøje Virkningen var der ogsaa anvendt Farver. For at ikke det blændende hvide Marmor skulde skære for stærkt i Øjnene, var der givet Søjlerne en ganske svag Tone, formodentlig af Gult. Den samme Fremgangsmaade kan ses den Dag i Dag anvendt her i Landet. Det var saaledes Tilfældet med den Seminariebygning, der blev opført her paa Stedet 1911. Senere hen har man imidlertid ganske misforstaaet Meningen, og nu kalkes denne Bygning hvert andet Aar af Murerne under Opsangen: „Jo gulere, jo bedre“, hvilket er omtrent det samme som „Jo galere, jo bedre“.

Den egentlige, kraftige Brug af Farver viste sig dog først paa den Del af Tempelbygningen, der laa over Søjlerne og forbandt disse med Taget. Den nederste Del var glat, den øverste var ved Fremspring delt i Firkanter, som var smykkede med Figurer i ophøjet Arbejde. Disse forskellige Flader og Fremspring var malede med forskellige Farver, særlig Rødt og Blaåt, saa at der altsaa helt rundt om Bygningen snoede sig et bredt broget Baand mellem Søjlerne og Taget. Dette har sikkert bidraget meget til at give Bygningen Ynde og Liv.

Saaledes saa altsaa Akropolis ud oprindelig. Det stod som det mest fuldendte Udtryk for den helleniske Aand i dens højeste Blomstring, som en Skønhedsaabenbarelse, der aldrig har haft sin Lige paa Jorden. Længe

stod det saaledes, ja, mange Aarhundreder igennem, og om end Bygningerne blev daarligt vedligeholdte og meget smuldrede hen, medens Farverne blegedes og til sidst forsvandt, kunde man dog lige til Aar 1687 beundre Partenons Skønhed, idet det var blevet bevaret som en kristen Kirke. Da blev det under en Krig mellem Tyrkerne og Venetianerne ødelagt, ved at der faldt en tyrkisk Bombe ned i selve Templet, som af Venetianerne blev brugt til Krudtkammer.

Men selv den, som aldrig har været i Aten og set de Rester af Bygningerne paa Akropolis, som endnu er at finde, selv den, som maa nøjes med Billeder og Beskrivelser, han kan dog, naar han tager Indbildningskraften til Hjælp og giver sig den digteriske Skaber-evne i Vo!d, som vi alle ejer noget af, danne sig et Billede af det herlige, som har været, og han kan i Tanken og Fantasien, saa tidt han vil, begive sig ind i denne Kunstens og Skønhedens vidunderlige Helligdom og mærke, hvorledes et Besøg der kan forfriske ham og styrke hans Kærlighed til hvad der er ædelt og rent.

Saaledes staar Akropolis for mig, og det er derfor, at jeg vil tillade mig at foreslaa, at man for Fremtiden vil betænke sig lidt længere, inden man plukker flere Fjer af den græske Paradisfugl. Der er, som det foregaaende har vist, ogsaa Mulighed for at hente Navnet andet Steds fra.

ET LILLE BLAD OM DET KÆRE NISSUM.

AF
JOHS DAL. (09).

DET var inde paa Vesterbro, jeg traf P. C. Larsen, der havde været Fisker paa Holmslands Klit, og som kom paa „Forberedelsen“ sammen med os andre fra 1905—06.

Jeg standsede ham med et: Undskyld, er det ikke P. C. Larsen? Han saa paa mig med sit hvasse Blik og svarede ganske formelt: Jo, men jeg kender ikke Dem. — Vist gør du saa, lad nu

være med at se saa fremmed paa mig.

„Nej, jeg kender Dem ikke“, kom det kort, og hans Blik blev ligefrem stikkende.

Lad mig da minde dig om et lille Træk fra Nr. Nissum! Kan du huske, du engang kom over til en Kammerat og bad om at blive barberet til Søndag? Kammeraten var mere end villig, og da han tog fat med Kniven, der vistnok ikke var nær saa hvas som dit Blik før, saa kom dine Ansigtsmuskler i stor Virksomhed, da Behandlingen sikkert ikke var smertefri. Da dit halve Ansigt var barberet, holdt „Barbereren“ inde og sagde tørt: „Saa, nu kan du vist ikke døje mere, nu maa Resten hellere staa“. Du protesterede og spændte Livremmen af, dog ikke for at revse Barbereren, men for at give Kniven en Omgang. Efter nogen Parlamenteren gik Barbereren ind paa at fortsætte Behandlingen, naar du forinden bødede 20 Øre i Missionsbøssen.

Husker du det?

Da klarede det op i hans Ansigt, og han udbrød, idet han undrende saa paa min nu ret svære Korpus: Nej, er det dig, din Gavstriik? —

Ved en fælles lille Oplevelse fra Nissum var vi straks de gamle Kammerater, og selvfølgelig fik vi en lang Passiar om Nissum.

Larsen tog ikke Afgangseksamen*) og er nu i Amerika, hvortil han rejste Dagen efter vort Møde i København.

Ja, Nissum, Nissum!

Jeg var vistnok den første F'er, som ankom 1905 og blev installeret paa „Festenly“ sammen med den Københavner, der en Dag paa Klassen gav os noget at le af.

En Repræsentant fra Kommunen kom for at indskrive os paa Mandtalslisterne.

Da han kom til Københavneren med Spørgsmaalet: „Hva' æ saa djer Navn?“, svaredes der:

Ejnar Kristian Kampmann-Arnild med to N'er og Ild i Enden, født med Bindestreg“.

Kommunalmanden et stort Spørgsmaalstegn!

Vi andre var nær bleven kvalt, Lærer Maarbjerg iberegnet.

Den første Dag, da jeg gik om til vor fortræffelige Boghandlerske Else Nielsen, saa jeg højt oppe i et Træ Adolf Hansen sidde og gale som en Hane, medens en anden værdig Seminarist nedent fra forsøgte at afsvale „Hanan“ med mægtige Kaskader af Vand. — Det maa altsaa ikke have været i en vandfattig Tid i Nissum. Den kom først Aaret efter; og da var det svært at skaffe det nødvendige til Morgenvasken.

Denne Vandmangel gav iøvrigt Anledning til, at der kom en gammel Mand med en Pilekvist. Han og „vor Faa'r“ gik saa rundt med denne vidunderlige Pilekvist paa Pladsen Vest for Højskolebygningen. Vi saa interesseret til.

Resultatet blev en Brønd i det ene Hjørne af Pladsen. Brønden var og blev lige saa vandfattig som alle de andre. Et Forsøg andet Sted ved artesisk Boring hjalp heller ikke.

Hver eneste Brønd havde i denne Tid Lænke og

*) P. C. Larsen blev dimit. fra Ribe 1913 og var Vinterlærer ved Skjern Hovedskole 1913—14.

Hængelaas, saa det nyttede ikke, at vi ved Mørkets Frembrud forsøgte at tilliste os en Kande.

Rygtet fortæller, at der var dem, som vaskede sig i Apollinaris, men Rygtet siger saa meget.

Vi var en stor F-Klasse og en storartet F-Klasse. Der var den lille Damgaard (09), som kom fra de „syrlige“ (sydlige) Egne og fandt, at Religionsundervisningen var „en pikant Fag“.

Der var den lille „Sif“, som altid havde store Skægstubbe og som i Regn saa vel som i Solskin gik med Kludesutter. Hvem glemmer ham, da han i en af Lærer Maarbjergs Timer faldt paa Knæ for Stolpen ovre i F-Klassen og tolkede den sin Kærlighed i Gengivelsen af et Kærlighedsdigt.

Der var Mertin Poulsen fra Hedensted, der med Lethed opfandt „Mononilium“, „Binolium“ og „Polylolium“, men derimod ikke var klar over, hvad Hoffmandsdraaber var. Han vidste ikke, hvad det var for noget „Mekonik“.

Da Maarbjerg i Diktattimen saa, at han ikke skrev, spurgte han hvorfor. Mertin svarede: „Nej, a ka ett skriv' ætter Kommando“. Kan De da gaa om til Else Nielsen efter en Skønskrivningsbog paa Kommando, spurgte Læreren. — Jo, det kunde han.

Der var Kjærsgaard (09), som for os undrende, kundskabstørstende Sjæle fortalte, at man i Aalborg havde Skolependre paa over en halv Alen.

Man mindes endnu Lærer Gadegaards tvivlende Ansigt og det lune Glimt i hans mørke Øjne, mens Kjærsgaard bedyrede sit Udsagn med 23 „altsaa“ er.

Der var Flø Jensen (09), som altid gik med stort Kunstnerslips og som i Frikvartererne paa Orgelet spillede: „Det er grusomt, naar en lille Pige skal gaa hen og gi' sit Hjerte bort; det er rædsomt, men hvad skal man sige; at beholde det er ogsaa haardt“. Vi andre sang med af Hjertens Lyst til stor Ængstelse eller bævende Henrykkelse for de bag Fløjdørene lyttende Syllfider paa Højskolen.

Der var P. Munk-Poulsen, som havde saa vanskeligt ved at møde til Morgentimerne, og da han en Dag kom en halv Time for sent opgav han som Grund med det mest fortvivlede Ansigt, at han stod derude i Gangen og ikke kunde komme af sine Galoscher.

Eller da A. Iversen sang: Hvo ved, hvor nær mig

er min Ende“ og „Munken“ trak en Sejlgarnssnor op af Lommen og hviskende sagde: „Det kan vi jo maale os til“.

Ja, saa var der jo „Røde Madsen“ og „Hvide Simonsen“, som Hr. K. mente burde hedde „Sorte Simonsen“. Endelig var der Pap, „bette Søren“ og „Jens Anton“ (Strunge), hvis Navn har sin særlige Historie, „Basilisken“ og Eskild Nielsen med Dadlerne og de varme Dynner.

Jo, jo, der var rigtignok mange Personligheder og Originaler. En storartet Klasse.

1907 indtraf en Begivenhed, som bragte megen Uro i Sindene.

De første Rygter fremkom hviskende og hemmeligsfulde. Har du hørt, at N. N. har faaet Scabies? Nej, da! Uha! Føj! — jo, og der nævnes endnu to til. De er bleven smittede. Der er Fare for hele Seminariet. Rygterne tog Fart. Ængstelse bredte sig, og vi gik alle sammen og havde en ganske forfærdelig Kløe.

Jeg havde været i nær Berøring med een af de mistænkte, og det var rent ud sagt forfærdende, som jeg havde Kløe.

Om Aftenen sovne jeg ind med den Bevidsthed: Du har Fnat, min søde Ven.

Næste Dag mødte Lægen fra Lemvig, og vi stillede alle til Parade i Adamskostume i Læsestuen, men heldigvis viste det sig, at vi var fuldstændig rene; og Kløen forsvandt med det samme. Nogle Uger senere fik jeg Kløe igen, men det var fordi en Kammerat demonstrerede sit nye Kløepulver paa mig.

Efter Sigende var der dog et Par Stykker, som fik en „Kur“ i Lemvig, men de havde vistnok ikke mere Scabies end vi andre.

I samme Periode fik Nissum sit nye Missionshus, og det gamle blev taget i Brug til Mødesal og fik det storslaaede Navn: Solemnitetssalen.

Jo, Nissum fulgte med Tiden.

Der var de prægtige Lærere, hvis Fejl vi saa let fandt og kastede os over med ungdommelig Iver, men vi følte det saa tit, at de vilde vort Vel.

Kandidaten var noget for sig selv. Hvilken Respekt for ham! Hvor følte vi ofte, at her stod vi overfor et fint Menneske, som i ganske særlig Grad tænkte paa os og søgte at hjælpe os, saa paa den ene Maade, saa

paa den anden Maade. Der bliver mellem Aar og Dag sendt ham mangan stille Tak fra tidligere Elever.

Hvem af os glemmer Lærer Maarbjerg, som vi desværre kun beholdt saa kort Tid? Hvem glemmer Lærer Gade-
gaards Grundighed og solide Ro? Hvem glemmer Læ-
rer Kirkegaards Evne til at faa os til at tage et vældigt
Snuptag inden Eksamen?

Hvem glemmer den 21-aarige Musiklærer Møller, der
trods sin Ungdom forstod at sætte sig i Respekt. Hvem
glemmer den sammenbidte Energi og Arbejdsiver, hvor-
med han tog sin nye Gerning op. Det vakte vor Be-
undring.

Hvorfor blive ved? Enhver kan jo supplere mig og
gør det sikkert ogsaa i Tankerne.

Ja, Nissum var et godt Sted.

Det var en god Aand, der raadede; og det er af
uendelig stor Betydning for Ungdommen.

Nissum er Arnestedet for mange danske Læreres og
Lærerinders sunde og alvorlige Syn paa deres Gerning,
paa hvad Kristendom er og paa hvad et Liv i Gud vil
sige og fører med sig af Lykke og Velsignelse.

Vi er mange, der forstaar at værdsætte netop dette
ved Nissum, og Minderne om dette er maaske netop
de værdifuldeste, vi har fra Seminarietiden, fordi de
skabte Evighedsværdier i os.

Maatte Nissum gennem de skiftende Tider vedbli-
vende være et „Visdomstræ, nær ved Sø og friske
Vinde“, som vil give dansk Ungdom Kundskab og Vis-
dom, evigtværende Visdom fra selve Livets Kilde, saa
vil Hold efter Hold fra Nissum faa en Mindernes Krans,
der vil give en Frodighed af sund Glæde og Munter-
hed parret med den dybeste Alvor.

VINTERLÆREREKSAMEN.

AF
STEFFEN STEFFENEN (23).

DET kunde for Resten være helt morsomt at vide, hvor mange Vinterlærere der er blandt os fra Nissum.

Nu maa ingen faa Ordet Vinterlærer galt i Halsen og tro, at jeg dermed mener en Mand med almindelig Lærereksamen, som paa Grund af indtrufne Uheld og andre Omstændigheder har maattet tage Vinterlærerpladser a 900 Kr. En saadan er ganske uvær-

dig til at kaldes Vinterlærer, med mindre han da tillige sidder inde med Eksamensbevis fra *Staby Vinterlærer Seminarium*.

Kun lhændehaven af et saadant Papir er rigtig Vinterlærer, og det var det, der kunde være pudsigt at vide, hvor mange Hellenere, der, før de blev Hellenere, havde taget Vinterlærereksamen.

Jeg kan tænke mig, at det er et ret beskedent Antal, der er gaaet ad den Vej; ikke desto mindre kan det sikkert interessere alle, der har gennemgaaet Lærereksamen med alle dens Kvaler og Pinsler, at høre lidt om, hvordan den tilsvarende Pine for Vinterlærereksamens Vedkommende var i hine Tider, da Danmarks eneste Vinterlærer-Seminarium endnu bestod. — Rigtige Vinterlærere vil nikke genkendende — forhaabenlig da.

Der skal ikke fortælles om selve Skolen, hvor meget originalt der end var ved den; heller ikke skal der nævnes noget videre om Undervisningen Aaret rundt — det Aar, da man fik mere ind i Hovedet end noget som helst andet Aar — Nissumtiden medregnet. — Det

var Eksamen, der skulde fortælles om, og den foregik i to Dele — skriftlig og mundtlig. Den halve Snes Elever, der havde deltaget — mere eller mindre stadigt — i Undervisningen i Aarets Løb, var ved Midsommertid spredt for alle Vinde, saa efter Ferien var jeg ganske alene paa Skolen — undervist af Forstanderen og en Andenlærer. Trods dette blev Timeplanen dog ført igennem — end ikke Foredrag og botaniske Ture i Hede og Mose gik jeg Glip af. — Først i September kunde Forstanderen melde, at samtlige Elever havde Plads for Vinterhalvaaret (1. Oktbr.—1. April), og det blev da fastsat, at „skriftlig“ skulde foregaa umiddelbart før jeg tiltraadte Pladsen, medens „mundtlig“ blev udsat til hen i Oktober.

Man kan just ikke paastaa, at jeg var særlig udhvilet til skriftlig Eksamen; jeg havde været til Gilde, var kommen sent hjem og havde sovet haardt lige til Klokken fem Minutter i otte. Eksamen skulde begynde Kl. 8.

Stilen var givet af Skolens Formand, Provsten i Ringkjøbing, og Emnet lød saaledes: „Bønnen, dens Nødvendighed og Betydning for sandt og sundt Kristenliv“. (Fald nu ikke bag over af Forfærdelse!) — Efter at Emnet var skrevet op paa den store Tavle, og Forstanderen havde sagt sit sædvanlige: „Ikke kigge“, blev jeg overladt til mig selv; men der maatte kasseres adskillige Ark den Dag, baade i Stil og Skønskrivning. — Da Regning næste Dag stod paa Programmet, lykkedes det mig slet ikke at faa „ug“, hvilket efter Forstanderens Udsagn var en ret almindelig Karakter i Regning.

Den sidste Maaned, jeg var paa Skolen, følte jeg mig højlig smigret ved Tanken om, at jeg var Genstand for to uddannede Skolemænds daglige Omsorg; men selv dette skulde dog vise sig at være for intet at regne mod den Ære, der ventede mig, da jeg fra min Vinterlærerplads den 20. Oktober vendte tilbage til Skolen for at tage den egentlige Eksamen.

Klokken var henved halv to den nævnte Dag, da jeg støvet og svedig ankom til Skolen. Jeg saa straks, at der var noget usædvanligt paa Færde den Dag; der holdt en fin lukket Vogn foran Hoveddøren, og gennem de halvaabne Vinduer med Forstanderens Mylder af Kaktusplanter lød en ganske svag Lyd af Stemmer fra Stuen bag ved. — Jeg følte noget trykke inde i

Brystet — noget, jeg først langt senere skulde faa lært at bestemme.

Med alle mine Bøger i Favnen holdt jeg mit Indtog i Køkkenet, hvor Fruen og en Kogekone herskede; netop da jeg ankom, rejste Selskabet sig fra Bordet længere inde.

Paa Grund af, at Elevantallet ikke var overvældende stort, var Forstanderens Kontor blevet valgt til Eksamenslokale, og efter at Cigarer var budt om, hørte jeg, at man begav sig der ind.

Fruen maa ganske sikkert kunne have læst noget i mit Ansigt, der vakte hendes Medlidenhed; thi hun begyndte straks at trøste mig, det bedste hun kunde, medens hun dækkede Kaffe for mig ved et Hjørne af Spisebordet.

Jeg var ikke blevet mere end akkurat færdig med een Kop, da Forstanderen viste sig i Døren: Jeg maatte komme!

Et Øjeblik efter befandt jeg mig med mine Bøger under Armen i Kontordøren, Ansigt til Ansigt med Skolens Bestyrelse og Eksamenskommission: Provst Petersen, Ringkjøbing, Amtmand Haarløv, Ringkjøbing, (nu Haderslev), to Amdsraadsmedlemmer, der skulde være Censorer og desuden Forstanderen og Andenlæreren, der hver skulde føre op i sine Fag.

Jeg var slet ikke mere end glad i dette Øjeblik, og da Provsten bemærkede, at jeg „var ene og græd endda ikke“, anede han forhaabentlig ikke, hvor nær jeg var ved at gøre hans Ord til Usandhed. Men da han yttede noget om, at jeg sad inde med stor Lærdom — jeg opdagede senere, at det var med Henblik paa mine mange medbragte Bøger — ja, da steg Mødet alligevel frem hos mig.

Jeg blev anbragt i en Sofa bag et Bord, ved hvilket Amtmanden og Forstanderen sad. Provsten gled ned til mig i Sofaen, mens de to Censorer sad ved hver sit Vindue.

Det var Religion, det først gjaldt. Provsten spurgte mig, om jeg kunde de tre Troens Artikler, og jeg skulde lige til at begynde, da der blev vinket af; de stoledes paa, at jeg kunde dem. — Slet saa let gik det ikke i Bibelhistorien, skønt Opgaven var let: Den store Nadver. — I Befippelsen byttede jeg nemlig de to Undskyldninger om og glemte den tredje. Provsten tilføjede

hver Gang: „Jeg beder dig, hav mig undskyldt“. Det glemte jeg nemlig.

Enhver „Stabyaner“ fra den sidste Menneskealder kender J. Jeppesens „Sproglære“ (Forstanderens egen), der danner et absolut Modstykke til Kr. Mikkelsens, fordi den kun bestaar af en lille Snes Sider — endda skrevne — og derfor med Lethed kan læres udenad. — Hvor kunde vi dog have haft det godt i II Klasse, om vi havde haft den Bog, og hvor vilde det have været en Fryd at sidde og høre paa Eksamen i Grammatik og Analyse efter den. Naar den var rigtig lært, maatte det hele nødvendigvis gaa som Kæp i Hjul.

Takket være „J. Jeppesen“ gik mundtlig Dansk godt; jeg tvivler ikke om, at de tilstedeværende var betagne.

Det næste var Fysik. Opgaven hed „Elektricitet“, og jeg husker, at da jeg skulde demonstrere Elektricermaskinen, benyttedes Forstanderens og min højre Haands Tommelfinger som henholdsvis positiv og negativ Konduktor.

Luften var efterhaanden bleven trykkende, og for at faa „luftet ud“ gaves der Frikvarter.

Ved næste „Times“ Begyndelse blev de tre Karakterer mig meddelt „som en Trøst“, føjede Forstanderen til; jeg begreb ikke Meningen med hans Ord.

Emnet i Historie, hvortil Andenlæreren førte op, var „Napoleonstiden“, i hvilken jeg om muligt bevægede mig med endnu større Paapassenhed og Forsigtighed end engang senere ved en lignende Lejlighed. Det lykkedes mig dog tilfældigt at sige noget rigtigt, som Eksaminator paastod var galt.

I „Boas“ overhørte Amtmanden, ligesom han ogsaa gav Opgaven: Gnaverne. Forstanderen fremkom stadig med Stikspørgsmaal — sagtens for at faa mig til at glimre lidt mere.

Geografi var det sidste Fag, da Sang ikke var Eksamensfag, og Gymnastik var slettet i Dagens Anledning. — Andenlæreren førte igen op, og Amtmanden hørte opmærksomt efter. Provsten derimod var kommen i skarp Diskussion med Forstanderen om, hvorvidt der var Sølv i Spanien eller ikke. Dahlberg sagde intet derom, paastod Forstanderen, medens Provsten stadig gentog: „Det sølvrige Spanien, det sølvrige Spanien“. — Det skal være usagt, hvorvidt det var for at gøre Ende paa denne haarde Strid eller for at lade mig

slippe, at Amtmanden pludselig sagde: „Tak“! Jeg var nemlig kun kommen til Spaniens Byer.

Og saa var Eksamen i Virkeligheden forbi. Jeg var glad, mest glad da jeg en halv Time efter sammen med Eksamensbeviset modtog 100 Kr. — eet Hundrede Kroner — aldeles uventet. Det var Sommerhalvaarets Understøttelse.

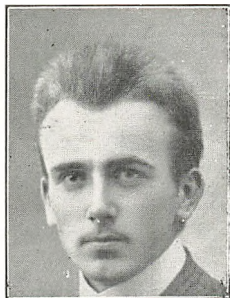
Oh, Læsere og Læserinder! Dette kan synes at være en ligegyldig og dagligdags Ting for en, der har gennemgaaet lange Rækker af lignende Kvaler; men jeg forsikrer, at ingen rigtig Lærer eller Lærerinde nogen Sinde har set med større Glæde paa sit Bevis end den, hvormed jeg betragtede mit den Dag. — Og jeg maa sige, at selv om jeg siden har været oppe mange Gange og set mange gaa op endnu flere Gange, saa staar Eksamen den Dag for mig som et Ideal. Hvor har det dog ærgret mange ved Eksamen, at man den Dag kun er et Nummer i en Række — og at Censor virkelig regner med, at man er blottet og bar for Kundskaber, — hvis man da ikke fører Bevis for det modsatte — Nej, maa jeg saa bede om en Eksamination som den paa Staby Vinterlærer-Seminarium den Dag, hvor Eleven var Genstand for saa megen Opmærksomhed. Det giver Mod og en stærk Følelse af, at man er noget og at man kan noget — vel at mærke, naar det hele er overstaaet. — Saadan gik det i hvert Fald mig.

FRA ARGENTINA.

AF

RAGNVALD PRÆSTHOLM (09).

HVOR byen Buenos Aires nu dækker en flade af ca. 200 km² og rummer mere end 1¹/₂ mill. indbyggere, færdedes i begyndelsen af det sekstende aarhundrede de stolte Querandlindianere, der, betagne som de var af de hvide Europæere, tog venligt imod deres fremtidige undertrykkere. Alle indianerspor er nu udslettede, og vi emigranter sejlede ind til andre forhold, end

Pedro de Mandozas folk i sin tid; det eneste, vi fik tilfælles med disse, var en venlig modtagelse, dette sørgede de argentinske indvandringsmyndigheder for, idet de anviste os plads paa „el hotel de emigración“.

Paa grund af carnevallselligdagene blev vi ikke straks ekspederede ud i landet, saa jeg fik i løbet af nogle dage set store dele af byen ved flittig brug af tiden og en del af de 2800 sporvogne. Jeg var meget skeptisk overfor befolkningen og havde ofte haanden omme ved baglommen for at forvise mig om, at den ladte revolver endnu var der.

Byen er, som andre amerikanske byer, kvadreret, og hver kvadratside maaler 130 m. Der er sydlandsk storhed og pragt i arkitektonisk henseende og beviser paa rigdom, som vist kun faa steder i verden — — følg blot med til regeringsbygningen eller ind i en af de mange store katolske kirker eller gaa omkring i de flisebelagte „gader“ paa verdens næstfineste kirkegaard, Recoleta, og i den store fremmede by betages man let

af en følelse, som hin betragter af hr. Kannitverstans herligheder i Amsterdam. — Det blev dog kun en lille brøkdelen af byen, jeg fik gennemkrydset; thi alle dens gader kan i een udstrækning naa som fra Aalborg til et godt stykke syd for Paris.

Saa en eftermiddag meldtes der klar til afgang. Vi fik vore billetter udleverede og førtes i reserveret sporvogn fra hotellet gennem en stor del af byen til sydbanernes banegaard, Constitución. Efter at vi Danske havde taget en hjertelig afsked med hverandre og lovet at sørge for god indbyrdes forbindelse ved flittig brevskrivning, blev vi fordelte paa de forskellige perroner, og føreren viste os paa uret, hvornaar vort tog skulde afgaa. — Dermed holdt Argentina op med at tage os under Armen, nu vi havde faaet gratis Hotelophold og fribillet til den plads, vi ønskede os ud til, maatte vi selv se at klare os og gribe mellem de muligheder, der kunde vise sig.

Forbindelsen med mine medrejsende indskrænkede sig for mit vedkommende til, at en af dem flere aar efter besøgte mig i Tandil og laante 20 pesos, som jeg aldrig fik igen — han var bleven spiller paa væddeløbsbanen.

Endelig blev klokken 21 og jeg rejste ud fra „la gran Metropoli del Sur“ (sydhalvkuglens store Metropolis) ud i det store land, der er 70 gange saa stort som Danmark, men rigtignok kun har 3 mennesker pr. km², det er i udstrækningen syd til nord som fra Nordkap til Gibraltar. Det er nu delt i 14 provinser og 10 nationalterritorier, hvilket ikke var tilfældet paa Mendozas tid; thi der skulde hengaa mere end 300 aar, inden verden kunde regne med „Confederación Argentina“.

Landets historie kan i store træk deles i:

I. *Spaniens Herredømme*: 1) opdagelses- og kolonisationstiden fra 1515 — 1620. 2) guvernørtiden til 1777. 3) vicekongernes tid til 1810; den sidste vicekonge var Baltazar Hidalgo de Cisneros, der er bekendt for sin tapperhed i Slaget ved Trafalgar.

II. *Det uafhængige Argentina* med 1) uafhængighedskrigen og borgerkrigene i tiden 1810—1862, hvilket afsnit slutter med forening af provinserne til „La Republica Argentina“ ved overenskomsten 12. Dec. 1861,

og dermed begynder ²⁾ Præsidenttiden, som landet nu er inde i.

Om uafhængighedskrigen maa jeg fortælle lidt:

Først paa Aaret 1810 var Spanien ved at bukke under for Napoleon, og overregeringsraadet sendte inden dets opløsning en opfordring til de spanske kolonier i Amerika til selv at danne regeringer til landets styrelse, indtil Ferdinand d. 7. kom fri igen.

Denne meddelelse kom til B. Aires den 14. Maj. Hæren forlader vicekongen Cisneros, og den 21. samles en folkeskare paa Victoriapladsen og forlanger folkeforsamling; frihedspartiets førere arbejder, og den 25. Maj samles de frihedsbegeistrede paa raadhuset bevæbnede med pistoler og kaarder, de er kendemærkede med baand og sløjfer i de senere argentinske nationalfarver, blaat og hvidt. Kl. 12 middag var det ny regeringsraad valgt, uden at der var udgydt en draabe blod, og Spaniens 300-aarige herredømme over La Platalandene var dermed for stedse forbi — De næste aar er mere blodige; historien fortæller om kampe mod de kongelige hære og om forskellige forsøg paa at finde en passende regeringsform.

Den 9. Juli 1816 udsendes imidlertid uafhængigheds-erklæringen, idet kongressen „ fremholder for himmelen, nationerne og alle mennesker paa kloden retfærdigheden af vore krav, erklærer højtigt for verdens aasyn, at det er disse provinser enstemmige og urokkelige vilje at sønderrive de baand, som med vold bandt dem til de spanske konger, at generhverve de rettigheder, som de er blevet berøvede og at ikklæde sig den høje karakter af en nation, fri og uafhængig af kong Ferdinand den Syvende, hans efterkommere og hans rige, osv. osv.“

Nu gjaft det om at blive anerkendt af de forskellige nationers regeringer.

Jeg har liggende for mig jubilæumsnummeret 1816 — 9de Julio — 1916 af avisen „La Nación“; dette nr. er paa 720 sider (43×31 cm) og deri berettes bl. a., at „Christiano VIII rey de Dinamarca“ giver sin anerkendelse; men det er rigtignok først d. 20. Jan 1841.

Forfatningskampene vedbliver imidlertid helt til 1861, og aaret efter, den 12. Oktober (aarsdagen for Kolumbus's opdagelse af Amerika) overtog Bartolomé Mitre

præsidentposten; der skiftes præsident hvert 6. Aar d. 12.—10.; nu sidder den 15.

Siden er det gaaet meget fredeligt til i Argentina; vel kan man neppe sige, at landet hører til de mest velordnede; men hvorfor skulde der ikke være brist der, som alle andre steder. — Kun faa Danskere tager indfødsret for at kunne deltage i politik; forholdene frister ikke dertil.

Valgretsaldere er 21 aar, og der er obligatorisk mødepligt til valgene. Pladsen tillader ikke at skrive om en valgdag, den dag, hvor lovene sover, politiet lukker øjnene for de forbudte spil — eller spiller selv med — de „politiske“ biler suser omkring for at hente stemmekvæget ind til byerne, vælgerne instrueres til at sætte krydset paa „rette“ sted. Okser — stegte med huden paa — er der nok af til fortæring, og læderflaskerne fyldes gang paa gang med landets vin; de stolte gauchoers sporer og sølvbælter rasler, lufter dirren af raabene „viva los conservadores“, „viva los radicales“. I de sene nattetimer jager ryttere og biler fra byernes lys ud i de vilde campos, en glad dag er til ende; bekymringer om valget er der ikke mange af blandt menigmand — — — —
viva'a'a! -- — —

Naa, men jeg rejser med toget, det snegler sig af sted og standser tilsyneladende umotiveret ude midt

paa banelinien — vi mangler damp; thi det er i jernbanestrekens tid, og det er uøvede folk, der er paa maskinen. Der bliver tid til en spadseretur langs vog-nene; i den stjerneklare nat ses de mange rækker af hegn, der strækker sig ud i de ukendte campos; pam-panglerne skriger, rævene gøer og præriehundene grynter og knurrer, cikaderne stemmer op, ildfluerne lyser, det er herligt, ens sanser er spændte for at modtage saa mange indtryk som muligt; toget sætter sig i gang, og passagererne entrer, som de bedst kan. En forfærdelig stank trænger noget efter ind gennem de aabentstaa-ende vinduer, en sorino (et stinkdyr) har stirret sig blind paa lokomotivets kyklopøje og er bleven paakørt, eller maaske har den i sidste øjeblik reddet sig ud fra banelegemet og sendt toget sin hilsen i form af et sprøjt fra stinkkirtlerne. — Det er næsten ikke til at trække vejret, og det varer længe, inden den værste lugt for-tager sig. Jeg kører videre uvidende om, hvilket dyreliv, der rører sig derude paa sletterne. Bæltedyret er nu paa jagt efter slanger eller nøjes maaske med aadsler; havde jeg bare haft et af disse dyr stegte i skallen, saadan som de indfødte bruger at tilberede dem; thi da hotellet ikke har tænkt paa madpakke, er det ikke fri for, at organismen tvinger tankerne i retning af mad, tilmed naar de medrejsende gnaver løs paa brødstumper og spiser ost og pølse med hvidløg til samt væder ganen med en straale vin fra læderflasken.

Dagen gryr, og vi kan se kvægflokkene røre paa sig efter nattehvilen, en chimango (en aadselgrib) er allerede paa rov, maaske ligger der et forkommet lam, som den faar held til at røve øjne og tunge fra; den vilde kalkun, papegøjerne, flamingoerne, de tre arter agerhøns, strudsene og harerne er i aktivitet for at skaffe til livets ophold; vildkatten lusker derimod i skjul, den har jaget om natten. Jeg brændte af lyst til at faa mit jagtgevær i brug og anede da ikke, at jeg saa hurtig skulde tabe lysten til jagt; thi naar et par jægere, der ligger i bunden af en vogn, kan køres omkring til harerne, saa der i løbet af nogle morgentimer skydes langt flere, end gaardens hundeflok kan fortære de næste dage, og husmoderen som oftest ikke vil bruge en eneste, saa er fornøjelsen ved at præsentere udbyttet ret ringe.

Om morgenen kl. 6 skulde toget være i Tandil; men

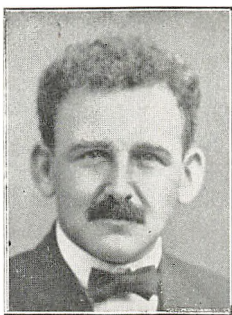
først kl. 13 ruller vi ind mellem bjergene til den venlige by, hvis befolkning nu blev forøget med endnu en gringo, (haanlig betegnelse for en udlænding).

Pladsen tillader ikke at fortælle om Danskerne og deres kaar derovre, men hvis læserne engang kunde ønske at høre lidt derom, vil jeg slutte med en meget brugt argentinsk hilsen: hasta luego! (til senere) og ellers med et adios!

NOTEBOGEN.
TIL M. JENSEN (05).

AF

P. DEGNBOL (04).

DEN gamle Bog er gulnet, du,
og plettet lidt og revet;
men Blyantskriften staar endnu
saa skarp, som den er skrevet.

Din Broder skrev med hurtig Haand
om, hvad han fandt paa Farten;
den lille Bog blev fyldt med Aand,
og du fik Broderparten.

Din Broder døde*). Ak, saa brat
i Dybet brast hans Øje.
Der laa han til den tolvte Nat
med Bogen i sin Trøje.

Den gamle Bog er gulnet, du,
og plettet lidt og revet;
men Blyantskriften staar endnu
saa skarp, som den er skrevet.

Af alt, hvad vi med hastig Hu
i vore Dage tegner,
vi ved ej, hvad man gemmer, du,
naar vi paa Farten segner. —

*) J. Andr. Jensen (06) druknede under Skøjteløbning paa Ejstrup Sø
20. Marts 1909. Red.

KANTATE

VED 14'ERNES JUBILÆUMSSAMMENKOMST
I SAUSTRUP DRENGEHJEM D. 3. OG 4. AUGUST 1924.

TEKST AF JUL. SØE (14).

MUSIK AF CHR. MØLLER.

VELKOMST
(KOR).

I Hedesand, i givtig Muld,
I mellem Skov og Klit og Fjord
vi traadte vore Børnesko
og vokste op med alt, som gror.
Vi samlede Kraft til Dagens Daad,
vi vilde vinde Lykken.
Thi den, for hvem alt skønt er skabt,
kan ikke gro i Skyggen.

Med Viljen vendt mod Aandens Vej,
Vi drog til Nissum Skolehjem:
der skulde Evner foldes ud
og skjulte Skatte findes frem.
Der stred vi støt i fire Aar
og drak af Kundskabs Kilde,
— kanhænde ej med samme Maal,
men samme Vej vi vilde.

Blev Vejen stundom træls og trang
og Drikken ingen Læskedrik,
saa var en Hjælp i Dagens Dont
det Rejsefølge, som vi fik.

Og derfor staar vor Vandringsfærd
i Lys af gode Minder;
— kanhænde vandt vi slig en Ven,
som aldrig mer vi vinder.

Vær hilset da med Haand og Mund
paa denne Fest- og Samlingsdag
hver gammel Rejsekammerat, —
vel mødt til dette Glædes-Lag.
Vi hilser jer med „Tak for sidst,“
for gode gamle Dage.
Og Hellas staar i Glans af dem,
naar nu vi ser tilbage.

HELLAS,
(KOR).

HELLAS, dine Bakker luner
dig mod alle Vinde,
skærmer dine unge Sønner,
som har Sang i Sinde.
Fjordens friske salte Vand
hærder Drengen til en Mand,
Pigen til en Kvinde

Hvor vi husker dine Marker
— Duft af Hø i Stakke! —
Der var Rum og Ro at vandre,
læse, hvile, snakke.
Hvem mon kan besøge dig,
som ej følger søndre Vej
op paa Byskov Bakke.

Dine Bølger, dine Banker,
dine Blomsterdale,
dine Veje, Haver, Huse,
Kamre, Høresale.
Skolegaard og Vandrehal, —
— tænk, hvad der blev meldt, ifald
alting kunde tale.

TILBAGEBLIK.
(SOLO).

V/! naa'de vort Maal, og et nyt blev sat;
V drog hver mod sin Gerning, og saa tog vi fat.

Og Dagene gik, og Dage blev Aar,
og Aarene randt under skiitende Kaar.

Og Verden har kæmpet for Retfærd og Fred.
— Men i vor lille Verden, blev *dér* kæmpet med?

Ej Verden vandt, hvad den kæmpede for,
Og vi, — tør vi sige, at Sejren blev vor?

Var vi tro mod os selv, var vi tro i vort Kald,
har vi øgt eller ødt, blev det Sejr eller Fald?

Fandt Livet vi rigt ved at elske vor Pligt,
eller trøstesløst tomt, da vor Daad kun blev Digt?

FREMAD.

(KOR)

SOLEN gaar sin vante Bane,
bringer Lys og Liv til Jord;
Landet bølger hver en Sommer
med et broget Blomsterflor;
Fugle hæver sig mod Himlen
i et festligt Frydekor.

Verden er trods Ve og Vaade
herlig som i Tidens Vaar.
Os blev Verdens Skønhed skænket
i vort korte Spand af Aar.
Maatte vi da nytte Tiden
til at læge Sorg og Saar.

Maatte hver, som kender Lyset,
lede dem, der famler frem.
Maatte hver, som kender Livet,
vise ind mod Livets Gem.
Maatte hver, som kender Glæden
sprede Glans fra Glædens Hjem

Bageste Række: P. Frandsen, O. Malthiassen, Agnes Rasmussen, Anna Andreassen, J. Fauerholt-Hansen, J. H. Christiansen, A. Sørensen, K. Sigaard, N. Ernlisen.
 2. „ : Kristine Nielsen, E. Dalsen, K. Jensen Øe, K. Davidsen, Mariane Nielsen, H. Nørgaard, K. Larsen, K. Lind, Skadborg.
 3. „ : P. Thirup, P. Larsen, Ingeborg Nielsen, Margrethe Maae, A. Andersen, J. Hansen, A. Moestund, K. Moesgaard.
 4. „ : H. Madsen, N. Hansen, A. Kjærgaard Larsen, K. Kjeldgaard, J. Ettrup, Harho Andersen, J. Sandegaard, A. Fredensborg.

Billede mangler af G. Andersen, K. Have og S. Vinther Jensen.

DIMITTENDERNE 1924.

Alfred Andreas Andersen. Født 8. Juni 1903 i Horne ved Hjørring, Søn af Lærer A. A. Andersen i Asaa og Broder til Jensine Andersen (21). Vk. i Stareklinte ved Vallekilde.

Gunnar Andersen. Født 31. Jan. 1903 i Hinge ved Kjellerup, Søn af Møllejer Chr. Andersen. Vk. i 2-Lærer- og Organistembedet i Sparkjær.

Anna Theodora Hyldgaard Andreassen. Født 18. Jan. 1903 i N. Nisum, Datter af fhv. Seminarieførstander, nu Sognepræst i Ho-Oksby, J. Andreassen. Li. ved Skjern Realskole.

Peder Chr. Horbo Andersen. Født 23. Jan. 1900 i Hillerslev, Thy, Søn af Hmd. A. Andersen. L. i Løgumgaard ved Løgumkloster.

Jens Henrik Christiansen. Født 29. Septbr. 1898 i Dronninglund, Søn af Karetmager N. P. Christiansen.

Kristian Lorens Davidsen. Født 10. Novbr. 1900 i Vandborg ved Lemvig, Søn af Smed J. Dalgaard Davidsen.

Jens Sofus Nannastad Ernstsén. Født 19. Jan. 1902 i Ginnerup Sogn paa Djursland, Søn af Lærer E. E. Ernstsén (99), nu i Tirstrup. L. ved Bølling Friskole v. Skjern.

Johannes Barth Ettrup. Født 18. Novbr. 1900 i Vestervig Sogn, Thy, Søn af Hmd. Chr. Ettrup, Røjkjær v. Vestervig. Vk. i Ydby paa Thy.

Peter Sørensen Frandsen. Født 19. Oktbr. 1899 i

Handbjerg, Søn af Hmd. P. Frandsen. Vk. i Klitmøller v. Thisted.

Andreas Peter Fredensborg. Født 12. Marts 1898 i Toftlund, Haderslev Amt, Søn af Gmd. Søren Chr. Fredensborg.

Julius Faurholt Hansen. Født 23. Juli 1900 i Byrum paa Læsø, Søn af Hmd. P. Bjørn Hansen.

Janus Johannes Hansen. Født 14. Marts 1899 i FASTER ved Skjern, Søn af Laurids Chr. Hansen. L. i Skibbild v. Herning.

Niels Jensen Hansen. Født 13. Juni 1903 i Gassum ved Randers, Søn af Gmd. Hans Madsen Hansen. Vk. i Albæk ved Randers; fra 1. Decbr 1924 konst. som 2-Lærer smst.

Karl Jensen Have. Født 6. Juni 1897 i Elsø paa Mors, Søn af Gmd. J. Have Sørensen.

Karl Marinus Moesgaard Kristensen. Født 30. Jan. 1903 i Sunds Sogn ved Herning, Søn af Landmd. Kr. Kristensen, Moesgaard. Aarsvikar i Obbekjær ved Ribe.

Kristen Kjeldgaard Kristiansen. Født 7. Decbr. 1898 i Fredsø paa Mors, Søn af Hmd. A. Kjeldgaard Kristiansen.

Anton Kjærgaard Larsen. Født 14. Jan. 1901 i Gjettrup paa Thy, Søn af Hmd. Chr. Larsen.

Karl Lars Larsen. Født 2. Oktbr. 1901 i Hørby Sogn ved Sæby, Søn af Baneformand P. Larsen. Timel. i Skjern.

Peter Larsen. Født 8. Juni 1903 i Sinding ved Herning, Søn af Hmd. L. K. Larsen.

Christen Madsen Lind. Født 18. Febr. 1899 i Fajbjerg v. Lemvig, Søn af Gmd. Joh. Lind, Gudum. L. ved Kristiansfeld Realskole.

Ellen Margrethe Maae. Født 11. Marts 1900 i Kjær-

mark i Fabjerg, Datter af Gmd. Søren Maae. Vk. i Hunsbær Skole pr. Bedsted, Thy.

Henrik Madsen. Født 15. Novbr. 1903 i Thorning ved Kjellerup, Søn af Gmd. Aug. Madsen. Vk. i Albæk, Skjern Sogn.

Otto Ahle Mathiasen. Født 4. Maj 1899 i Assing pr. Kibæk, Søn af Hmd. Jens Mathiasen, Herning. Vk. i Herning; fra 15. Oktbr. L. ved Tarn Kommuneskole.

Axel Kristian Moeslund. Født 26. Oktbr. 1899 i Iller, Grønbæk Sogn ved Kjellerup, Søn af Gmd. Anders Moeslund og Broder til P. Moeslund (15) og Kr. J. Moeslund (20). L. ved Gudum nordre Skole.

Ingeborg Louise Nielsen. Født 9. Maj 1903 i Struer, Datter af Skrædder K. C. Nielsen.

Anna Kathrine Kristine Nielsen. Født 10. Febr. 1899 i Struer, Datter af Skrædder K. C. Nielsen. Vk. i Struer.

Mariane Nielsen. Født 27. Juni 1899 i Vorgod ved Herning, Datter af Gmd. L. Vejen Nielsen. Li. ved Kvindehjælpens Optagelseshjem „Brejdblik“ ved Aarhus.

Hans Kristian Jensen Nørgaard. Født 11. Marts 1901 i Ø. Nørgaard i Fabjerg, Søn af Gmd. Jens Chr. Nørgaard. L. ved Beder Ungdomsskole ved Odder.

Emil Olsen. Født 17. April 1896 i Grurup i Thy, Søn af Hmd. Poul Chr. Olsen, Villerslev pr. Hørdum. V.-L. og Kirkesanger i Jernved pr. Gredstedbro (ved Ribe).

Agnes Kathrine Hyldgaard Rasmussen. Født 3. November 1903 i Byskov i Nr. Nissum, Datter af Landstingsmand Søren Rasmussen, Byskov. Vk. i Nr. Lem ved Lemvig.

Johannes Marinus Pedersen Sandegaard. Født. 29. Novbr. 1902 i Flynder ved Lemvig, Søn af Gmd. J. P. Sandegaard. Realex. 1920. Vk. i Straasø pr. Ulfborg.

Jens Chr. Jensen Sigaard. Født 13. Juni 1897 i Roum ved Viborg, Søn af Gmd. Chr. Jensen Sigaard.

Magnus Nielsen Skadborg. Født 6. April 1901 i Fousing ved Struer, Søn af Gmd. N. Nielsen Skadborg.

Karl Alfred Sørensen. Født 6. Decbr. 1898 i Vejlbj ved Middelfart, Søn af Hmd. S. K. Sørensen.

Peter Thirup. Født 11. Aug. 1903 i Horne ved Hjørring, Søn af Gmd. P. Chr. Thirup. Vk. i Bagterp ved Hjørring i Septbr. og Okt., derefter ved Hirtshals Kommuneskole.

Nikolaj Sofus Karl Vinther-Jensen. Født 21. Aug. 1902 i Østerby paa Læsø, Søn af Styrmand Poul Vinther-Jensen. Vk. i Hals paa Læsø.

Kristian Jensen Øe. Født 18. Marts 1902 i Vandborg ved Lemvig, Søn af Snedker Jens Sørensen Jensen Øe. V-L. ved Fiskbæk Hovedskole pr. Herborg (v. Skjern).

AF AARETS DAGBOG

ISÆR EFTER „DÆMRING“ 1924

Ansættelser.

08. J. O. Mikkelsen, 1-L. i Serup v. Silkeborg
09. J. A. N. Strunge, L. i Fannerup pr. Kolind
12. A. Thorsen, 1-L. i Ryde pr. Vinderup
13. A. J. Thøgersen, 1-L. v. Hjerm Stationsskole
— J. M. Tjørnild, 1-L. v. Harboøre n. Skole
14. Alfred Jensen, L. v. Østervraa Realskole, Vendsyssel
15. Georg Bitsch, 1-L. i Klovborg v. Horsens
— Kr. Ørts Jensen, L. i Estvad v. Skive
— P. Moeslund, L. i Brandstrup pr. Vedde, Holbæk A.
16. Christoffer Andersen, L. i Kæret pr. Frøstrup, Hanherred.
17. Emil Christensen, 1-L. i Hjerk pr. Roslev, Sølling
— S. A. Thordrup, L. i Taastrup
— V. Tange Jensen, L. i V. Vandet v. Thisted
19. C. P. Plet, 1-L. i Sønderhaa pr. Hørdum, Thy
20. Kr. J. Moeslund, L. i Taagerup v. Ruds-Vedby
— Kr. R. Lauritzen, 1-L. i Agtrupskov v. Kolding
— M. C. Mernild, L. i St. Astrup v. Nibe
21. M. Dissing, Li. i Sejerslev, Mors
— Johs. Nielsen, ansat som L. ved Seminariet
— P. C. K. Lindholdt, L. v. Vinderup Kommunesk.
— P. Madsen, 2-L. i Søndbjerg, Thyholm.
22. Christa J. Gadegaard, Li. i Rødekro, Sønderjyll.
— Hilbert Jensen, 2-L. i Ø. Løgum.
— J. B. Carlsen, L. i Nørhalne v. Nørresundby
— N. L. Klitgaard, 2-L. i Sennels v. Thisted
— Hyldedahl Rasmussen, 3-L. i Gjesten
— Brorson Nielsen, L. v. Harboøre s. Skole
— Aage Skriver, 2-L. i Engesvang
23. Harald Hansen, Timel. i Herning
— J. Kr. Laursen, 2-L. paa Mandø
— Andr. Koed, L. v. Harboøre Friskole
— Aage Laustrup, 2-L. i Sevel pr. Vinderup.
— N. Mygind, 3-L. i Dollerup v. Lunderskov
— J. P. Nielsen, 2-L. i Horne v. Hjørring
— P. Chr. Pedersen, L. v. Rønde Præliminærkursus
— Kr. J. Vestergaard, 2-L. i Handbjerg
— A. M. Westergaard, Li. i Madum v. Ulfborg

Afsked.

- 07. Andreas Dalgaard, Holbæk
- 17. Anna Margrethe Jepsen, Korsør

Bryllup.

- 04. P. Degnbol og Esther Deichmann Branth
- 16. C. Damgaard og Kirsten Jensen
- 17. C. Dørfiler og Ebba Weinreich Hansen
 - Anna M. Jepsen og Chr. Nielsen, Lærer i Herning
- 19. Roald Andersen og Marie Lyng
 - Th. Frølund Nielsen og Anna Grøngaard
 - P. K. Poulsen og Margrethe Nedergaard
- 20. A. Lilleør Christensen og Karoline Christensen
 - Kl. Holdgaard og Ellen Pedersen
- 21. P. Madsen og Lydia Larsen
 - Axel Pedersen og Karen Hansen
- 22. K. P. Hansen og Lene Christensen
- 23. N. E. J. Phillipsen og Agnete Bjerre-Madsen
 - N. Mygind og Agnes Lund
 - H. Im. Nielsen og Elise Bernt
 - Th. Nielsen og Valborg Jensen
 - J. P. Nielsen og Ingeborg Thomsen
 - Steffen Steffensen og Marie Margrethe Pedersen

Eksaminer.

- 08. J. Brændegaard, cand. mag
- 12. P. Moustgaard, Filosofikum
- 14. M. Jensen, cand. jur.
- 17. Olga Munk-Poulsen, Tillægsspr. i Orgelspil
 - S. A. Thordrup, Filosofikum
- 21. Aage Ehrenreich, Tillægsspr. i Tysk
 - Andr. Jørgensen, klass.-sprog. Artium
 - Johs. Nielsen, Tillægsspr. i Engelsk

Aarskursus.

- 10. L. M. Hajslund, Grenaa
- 12. A. Trudsø, Tvølm
 - Chr. Winther, Rødding
- 13. Chr. Dissing, Nørresundby
- 10. Birgitte Lund Pedersen, Dybbøl
- 21. Johs. Nielsen, N. Nissum

Bøger.

- 95. Chr. Christensens Harmoniumsskole, 2. Oplag
- 02. A. C. Hoppe og
- 03. Kr. J. Rysgaard: Mod Jul
- 09. J. Dal: Europas ny Stater (1923)
- 12. H. Buchhave: Maa jeg, Hr. Lærer
 - Fem Komma Nul

Forkelligt.

96. Th. K. Thomasen, 25 Aars Jubilæum som Lærer i Vildbjerg.
01. E. Maarbjerg, Red. af Bladet „Chiropraktoren“.
03. S. Gissel, Orlov fra Fredericia Skolevæsen for at studere Theologi.
- (05). Carl A. Søgaard, Odense, statsautoriseret Revisor
06. J. M. Therkildsen, Red. af „Forældre og Børn“.
11. C. Gravesen, Kasserer for „Dansk Organist- og Kantorforening“.
14. M. Jensen, Sagførerfuldmægtig i Helsingø.
- P. Jensen, vendt hjem fra Sudan og virker som personel Kapellan i Skjelby-Gedesby.
- S. C. Knudsen, vendt tilbage til sin Virksomhed ved Esbjerg Skolevæsen efter 1½ Aars Ophold i U. S. A.
19. Anna Søndbjerg, antaget af D. M. S. og uddanner sig paa Wormens Missionary College i Edinburgh.

Dødsfald.

- S. Kristine Lindholdt.
- Marie Petersen

1924